

En af Befolkningens Midte træder frem, kaldet dertil ved sine Medborgeres Tillid, for at mægle imellem Parterne, troer jeg, at det i de fleste Tilfælde vil lykkes at tilvejebringe Forlig mellem Parterne, saa at denne Lovs strenge Bestemmelser ikke ville komme til Anvendelse, og i det Haab og med det Husse, at det maa gaae i Opsyldelse, skal jeg give min Stemme til Loven.

Jugerslev: Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan gjøre det Samme. Jeg erkjender, at der i denne Lov findes mange gode Bestemmelser, og, naaget hvad den sidste ærede Taler anførte, troer jeg ogsaa, at der gaaer igjennem den en langt humanere Aand mod Tyendet end den, der tidligere har været gjældende, over hvilken Fremgang jeg meget glæder mig; men paa den anden Side troer jeg dog, at Loven lider af en væsentlig Feil, den nemlig, at man har villet have een og samme Lov for det hele Land, istedetfor at man, efter min Mening, skulde have en særlig Tyendelov for Kjøbenhavn, og en særlig for det øvrige Land. Ved at slaae dem sammen har man faaet forskjellige Bestemmelser ind i Loven, som jeg anseer for mindre heldige. Jeg sigter derved naturligviis nærmest til den aldeles frie Tjeneste; den Frihed, som er givet enhver til, fra den tidligste Alder, at ernære sig paa hvad Maade han vil. Jeg vil erkjende, at i Principet seer det smukt ud, men jeg troer, at den i sin Anvendelse medfører større Ulemper end selv de, der aller- værmest interessere sig for, at Loven kommer ud, i dette Dieblik tænke sig. Den Bestemmelse, at Enhver kan gaae som Dagleier, kan jeg imidlertid gjerne forsones mig med; thi jeg anseer det for givet, at kun meget Faa i en ung Alder ville gaae denne Vej, og, at de senere gaae den, anseer jeg for meget heldigt, men, hvad jeg paa ingen Maade kan finde mig i, hvad der i mine Dine gjør Loven mere skadelig end gavnlig, det er den korte Tjenestetid, der er almindelig i Kjøbenhavn, og maaskee i dens nærmeste Omegn, men som hidtil har været ubekjendt i hele det øvrige Land, og som man nu ved denne Lov vil paaføre os, hvilket efter min Formening er mindre heldigt, for ikke at sige meget uheldigt.

Jeg troer nemlig, at det vil have tilfølg, at ved den mindste Uenighed mellem Huusbond og Tyende stilles de ad, istedetfor at de, naar de dog i længere Tid skulde blive sammen, lempe sig efter hinanden, og jeg veed, at mange saadanne Forhold have vedværet gjennem mange Aar, istedetfor at de under andre Omstændigheder strax vilde være forbi. Jeg troer, at det unge Mennecke, der paa den Maade flere Gange kommer til at stifte, fra den Tid af kommer til at stifte meget hyppigt, indtil han siden bliver et mindre godt Tyende; det er min Mening derom. Man skal efter min Mening arbejde hen til at gjøre Forholdet mellem Huusbond og Tyende saa fast som muligt, og ikke gaae den modsatte Vej, og det er just det, jeg troer den nærværende Lov gjør, hvorfor jeg ikke kan give den mit Bifald. Det er desuden under meget uheldige Omstændigheder, at en saa vigtig Lov, der griber saa dybt ind i mange borgerlige Forhold, her behandles; fra den første Tid af, at den er kommen her i Thinget, have vi hørt udtale, at man skulde slaae ethvert Undringsforslag ihjel, om det end befandtes nok saa hensigtsmæssigt, for at være sikker paa at faae Loven nu ud; jeg tillader mig at spørge det ærede Thing: Er det den rette Maade at behandle en saa vigtig Sag paa? Er det Maaden til at vedligeholde den moralske Indsyldelse, vi maae ønske at beholde paa Folket (Tscherning og Mourad: Maa jeg bede om Ordet!)? Jeg maa tilstaae, at jeg for mit Vedkommende ikke antager dette, og jeg kan derfor ikke Andet end stemme mod Loven, om jeg end skulde blive den Gæst.

Tscherning: Det kan naturligviis ikke falde mig ind at opfordre det ærede Medlem til at stemme for Loven, men det, som har bragt mig til at tage Ordet mod ham, det er det Spørgsmaal, han stillede, om man ved at skaffe en Lov som denne, der af Mange erkjendes for nyttig, af Mange for nødvendig og paatrængende, og som i det Hele ansees for ganske god, frem for Lyset, om man, ved at troe paa, hvad der er skeet med saa modent Overlæg i den anden Deel af den lovgivende Forsamling, og ved at slutte sig dertil, hævdede Rigsdagens moralske Ansæelse; men jeg skal